

Chán một người đàn ông

» Tác giả: **Đỗ Phấn**

Khi em từ buồng tắm bước ra. Hắn đã ngủ vùi. Giấc ngủ hình như đã bắt đầu ngay từ khi rời bàn tiệc. Trên xe. Bàn tay hắn như thường lệ. ở giữa khe đùi em. Loay hoay. Cùng chiều. Ngượng nghịu. Em nghiêng mình né tránh. Thách thức sự ham muốn? Thách thức độ kiên trì? Hắn thất bại. Những ngón tay duỗi dần. Lả đi. Mềm và ẩm ướt mồ hôi...

Hắn đứng lim dim. Một chân. Tựa lưng vào buồng thang máy. Em bấm số lên tầng. Ngạc nhiên, hắn mở tròn mắt, tầng bảy, sao phải lên cao thế? Em đã toan nói với hắn rằng đó là tầng anh chọn. Sức nhớ. Lại thôi. Nói gì với bọn say rượu cũng bằng thừa. Lí lẽ của họ luôn bao gồm cả những điều phi lí đến cùng cực. Hắn lè nhè, cuốn sách em cho mượn rất hay...chả hiểu gì.....nhưng mà hay! Em quen với việc mỗi lần hắn say như thế. Chẳng ngạc nhiên gì khi hắn đã nằm lăn trên tấm đệm trắng tinh. Còn nguyên cả giày. Vẫn khua tay xuống nền nhà làm động tác đẩy đôi giày tưởng tượng vào sâu trong gầm giường.

Những kẻ tự đứng được trên đôi chân của mình dĩ nhiên là đáng khâm phục. Kính trọng nữa là đẳng khác. Nhưng cũng thật đáng thương. Vì điều họ lo sợ. Sợ những gì xảy ra dưới chân có thể làm mình mất chỗ đứng. Kể cả khi không đứng?

Em hơi ân hận. Nãy giờ thách thức với một con say? Dĩ nhiên bao giờ cũng thắng. Thách thức chút còn lại cuối cùng của lòng kiên trì? Thua. Đó là cái hắn luôn có thừa. Nhưng ở tuổi hắn. Tuổi em. Không ai còn dùng đến lòng kiên trì cho một việc quá đổi bình thường như vậy. Hay đã dùng cho tuổi trẻ hết rồi?

Người đàn bà lớn tuổi không thể cầu thả trong chuyện chăn gối. Cầu thả là nguyên nhân làm nên những chán nản, mệt mỏi, thậm chí là giết chết những gì còn lại của cảm hứng. Phải chuẩn bị nhan sắc, hình hài. Cả sự tỉnh táo trước khi nhập cuộc. Kinh nghiệm thụ động đợi chờ đã không còn dùng được nữa. Nó han rỉ. Và luôn thiết thời. Cơ thể cùng với mọi tưởng tượng về nó không còn là sức hút. Đàn ông quá biết chuyện ấy. Đến em còn biết...

Khách sạn nhìn ra mặt biển rất hiện đại, lộng lẫy. Cao mười bảy tầng.

Cộng với chiều cao của quả đồi nơi nó tọa lạc. Cao nhất thành phố ven biển! Lúc chiều em đã nghi ngại bảo, liệu nội thất bên trong có được như mong muốn? Hấn phẩy tay, quan tâm làm gì đến nội dung, nội dung của một người đàn bà đẹp là đẹp! Lí sự thực dụng. Dở hơi! Nếu cho hấn làm giám khảo một cuộc thi người đẹp. Em biết. Việc đầu tiên hấn làm là sẽ loại bỏ ngay phần thi ứng xử ra khỏi chương trình.

Đúng với những gì em e ngại. Khách sạn lớn của nhà nước. Nhân viên phục vụ là cán bộ ăn lương. Gọi tiếp tân báo phòng tắm thiếu khăn mặt. Nửa giờ sau. Có ngay! Vẫn chưa kinh bằng cái bồn tắm lắp đặt sai kĩ thuật. Nước đọng vàng khè. Một vũng. Thứ mùi vệ sinh sau hoan lạc bốc lên. Rùng mình. Mất hứng.

Không có gì buồn tẻ cho bằng xem một người đàn ông nằm ngủ. Thô lỗ đáng hình. Đàn độn tiếng ngáy. Hả hê rớt dãi “chăng tơ kéo cước”. Phần lớn cũng không biết vừa rồi mình thêm muốn cái gì? Để làm gì?

Em trang điểm qua loa. Nhẹ nhàng khép cửa. Bước chân vào thang máy xuống đường. Chiếc thang máy ngập ngừng cánh cửa. Như có người bên trong? Nó bỗng mở ra một cái hốc chói loà ánh sáng. Trống không. Nghĩ cho cùng thì cái khách sạn mậu dịch này vẫn còn có một ưu điểm. Vắng người!

Con phố ven biển vào giờ ồn ã nhất. Rực ánh đèn. Chói chang âm thanh phát ra từ những thùng loa khổng lồ. Người miền biển chơi những thùng loa rất lạ. Khỏe. Cả về hình dáng lẫn độ phát tiếng. Chỉ toàn âm thanh ở tần số trung bình. Chọc thẳng vào tai. Chui ngay lên óc. Những lời ca suốt mướt chen lẫn một điệu rock-metal. Chẳng ra hàng lối gì cả. Âm nhạc thời mở cửa. Mở tất cả các cửa. Thỉnh thoảng vẫn tìm ra một cánh cửa xưa cũ. Người ta khéo léo nhuận sắc nó lên cho hiện đại. Và mở. Dàn đồng ca ềnh ương ra đời. Nghe mãi quen tai. Không biết mình là ềnh ương hay âm nhạc. Hiểu nhau. Bơ phờ nhận ra. Âm nhạc là “văn hoá phi vật thể”. Nó đã có tên gọi rồi. Còn lại là mình. ềnh ương?

Ngẩng mặt thả những bước chân thật chậm. Đàn bà quý phái đi đứng không nên vô vấp. Hấn bảo thế. Nhưng chẳng bảo đàn bà quý phái từ đâu mà ra? Hay tất cả chỉ đang tập để trở thành? Xuất thân quyền quý đừng nghĩ là mình không phải tập. Hình như quyền quý nào cũng có chung một cái gốc. Nông dân? Nông dân tập thể hay nông dân cá thể? Bây giờ không còn quan trọng nữa. Cậu em họ ở quê, hôm nọ em gọi điện về theo số di động nó cho. Hỏi, cậu đang ở đâu đấy? Cậu trả lời lẫn trong tiếng gió rì rào, em

đang ở ngoài đồng! Làm gì ở ngoài ấy thế? Bắt mấy con cua về nấu rau dút!

Đêm trên biển mờ những chấm sao xa tí. Những ngọn núi trên mặt vịnh phía đông in bóng lung linh trong ánh đèn của mấy nhà hàng nổi. Đường phố vắng. Người đã tập trung hết vào các quán nhậu, phòng hát. Bỏ lại phảng phất trên bãi biển một thứ mùi hỗn tạp. Gọi chung là “mùi dịch vụ”. Mùi thức ăn. Mùi rác. Mùi son phấn (rẻ và đắt). Mùi người (cả đàn ông, đàn bà và dân đồng tính). Mùi nồn mưa. Mùi nước đá của những con chó chạy rong kiếm mồi. Có cả mùi bao cao su đã qua sử dụng...

Em biết mình không phải là đàn bà quý phái. Kể cả khi đem hết toàn bộ xuất thân và sự rèn luyện cộng lại. Em nhăn mũi chỉ là do vô tình bị cái mùi kinh tởm trên bãi biển kia chui vào lọn giọng. Nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Đạo chơi đêm trên biển mà đeo khẩu trang ư? Ngày nào ở nhà cũng được đeo nó hai lần rồi. Một đi và một về. Thêm chiếc mũ bảo hiểm nữa. Đảm bảo bao giờ ta cũng cách xa “bụi đời” một khoảng an toàn theo tính toán của những cơ quan có trách nhiệm.

Đàn bà làm gì khi lên cơn “khát”? Lang thang? Tìm kiếm? Cả hai? Hẳn có “khát” em không? Dĩ nhiên là có. Thế nhưng trò cợt nhả của tính dục luôn làm em và hẳn lệch lạc giai đoạn cảm hứng. Hẳn “khát” em vào lúc chẳng còn biết mình có “khát” hay không. Em luôn nhìn cơn “khát” của hẳn đi qua mà chẳng kịp làm gì. Cặp kè với hẳn đã vài năm. Chỉ một đôi lần thoả mãn. Hay tự thoả mãn?

Một quãng sáng khum khum hiện ra bên cạnh sảnh ngôi nhà có tấm biển đề Ngân hàng Z. Quầng sáng ôm lấy bóng một người đàn ông. To. Khỏe. Chiếc áo phong sọc ngang bỏ ngoài quần trẻ trung, ngang tàng. Mặt sau của một người đàn ông chỉ nói lên ngần ấy. Không ý định. Đàn bà thì khác. “Những người thất đáy lưng ong...”.

Hắn quay người lại đứng vào lúc em bước đến gần. Trên tay hờ hững xấp tiền polyme. Giấy bạc năm trăm nghìn. Hẳn vừa rút tiền từ máy tự động ATM. Bối rối vì không hiểu tại sao mình lại quan sát hẳn kĩ đến như vậy? Vẻ mặt xởi lởi, hẳn buông lời tán tỉnh, sao lại lang thang một mình thế này, hiệp sĩ đâu rồi? May mắn. Em lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Em đã nhận ra hẳn. Đùa, hiệp sĩ đang chiến đấu! Thật ư, với ai thế? Giấc ngủ! Trừ trừ vài giây. Hẳn tiếp, thế thì cho anh mời em vào quán, tụi anh đang uống rượu, chẳng gì cũng là người quen, chiều nay anh vừa dự cuộc họp với lão ấy, lại cùng ở một khách sạn! Em chùng chằng, ai lạ gì!

Gương mặt cố làm ra vẻ nhu mì của em vẫn hướng về phía trước. Nhưng

bàn chân thì có vẻ không muốn như vậy. Nét mặt sành sỏi ăn chơi của hắn? Dáng vẻ vâm vấp hơi có phần “lục lâm thảo khấu”? Hắn là người vô hại. Cái khách sạn mậu dịch hoá ra còn có thêm một ưu điểm nữa. Những người từ đó bước ra chắc chắn phải có một nhân thân rõ ràng. Ít ra là giấy tờ gửi lại cũng phải nói lên được điều đó.

Quán nhậu có tên là Hương biển. Đèn màu nhấp nháy loạn xạ. Âm thanh ộp oạp ềnh ương. Cửa thực khách. Và dàn nhạc nửa sống nửa chín. Sống, là những “ca sĩ” bất ngờ từ bàn tiệc nhảy lên sân khấu. Chín, là nhạc công duy nhất trong chiếc áo chền đen bóng ngồi sau chiếc đàn ooc điện tử. Người và đàn cùng màu. Lẫn vào nhau. Tuy hai mà một. Máy móc... Mùi. Cái tên của quán nói lên cả rồi. Không có cái tên nào có thể đúng hơn. Có rất nhiều nhà hàng trong thành phố mang cái tên ấy. Người ta không buồn tranh chấp thương hiệu? Hay tất cả là của một chủ? Cũng vậy thôi. Cái tên ấy đảm bảo rất ít người có đủ dũng khí bước vào lần thứ hai. Và chủ nhà hàng cũng chỉ cần có thế.

Hắn nói như hét tên từng người quanh bàn tiệc. Em bảo, không cần thiết. Tên là gì cũng được. Hắn tên là Khánh? Cũng chẳng quan trọng gì. Họ lần lượt chúc rượu. Họ lần lượt nâng cốc chúc em. Bằng bốn cái tên không phải tên em. Rượu? Dĩ nhiên em không uống. Chỉ nâng lên đặt xuống. Trong ánh sáng bập bùng và những âm thanh cuồng nộ. Thêm một người say rượu hay bớt đi chục người cũng không làm ai để ý. Tất cả mọi đôi tai, mọi con mắt đều hướng lên sân khấu. Nơi có một anh chàng đứng tuổi đang dồn hết gân cổ lên mặt. Nhạc công ngược nhìn gã thẳng thốt lo âu. Hai bàn tay hoang mang lướt loạn xạ trên bàn phím. Không thể tìm ra hợp âm vừa với giọng hát. Cúi xuống bật công tắc chuyển chương trình trong bộ nhớ chiếc đàn. Tiếng sáo trúc thỏ thẻ vang lên. Ca sĩ vẫn say sưa “hát” hết bài của mình. Theo lối ngâm thơ! Tiếng sáo phụ họa. Thực ra ngay từ đầu ca sĩ đã ngâm thơ. Chiếc đàn ooc không biết chuyện ấy!

Ngồi cạnh Khánh chừng năm mươi phút. Em huých nhẹ, em muốn về, ồn quá! Khánh bảo, anh cũng vậy, cứ lẳng lặng đứng dậy ra cửa, đừng chào ai! Thực ra thì em biết mình dù có lấy hết hơi sức cũng không thể chen nổi một câu chào vào cái mớ âm thanh khổng lồ ấy.

Lí do em đứng dậy ra về cũng không hẳn vì ồn. Nhà hàng quán nhậu trên toàn quốc làm gì có đâu không ồn? Thậm chí nó còn là tiêu chí của một nhà hàng đắt khách. Cũng là tiêu chí của đám thực khách luôn muốn khoe khoang. Mình nhiều tiền hơn thằng đang đi ngoài đường kia chẳng hạn! Em chỉ hơi tự ái. Nhan sắc đã không còn đủ cuốn hút một ai. Kém cả mớ gân cổ chẳng chịt căng như sắp đứt của tay “ca sĩ” ngâm thơ!

Cả hai lấy chìa khoá ở quầy tiếp tân. Vào thang máy. Khánh nhường em bấm số tầng. Em lịch sự, anh ở tầng mấy? Tầng chín! Như một phản xạ, em bấm số chín. Khánh hiểu. Sau số chín là một lời mời. Của Khánh. Em vào phòng anh uống thêm một chút, ngắm biển? Chần chừ mấy giây. Gật đầu. Không có gì vội cả. Chần chừ là thành công của nền giáo dục. Gật đầu là bản năng gốc!

Căn phòng Khánh thuê rộng hơn phòng em chút ít. Tiện nghi thì cũng như vậy nhưng tiền thuê phòng đắt hơn nhiều. Lí do? Chẳng ai biết cả. Ngắm ra biển thì ở ngay dưới tầng trệt cũng vậy. Khách sạn xây trên đồi cao. ở tầng trên chỉ chứng tỏ được mỗi một điều. Mình tiêu nhiều tiền hơn người tầng dưới.

Biển lặng. Sóng lan man đuổi nhau. Trên những mái nhà lúp xúp. Từ trên cao nhìn xuống, con mắt không làm chủ được tầm nhìn cố hữu. Có cảm giác biển ở rất gần. Ngay sau tấm rèm Khánh vừa kéo ra. Biển ủa vào mọi ngóc ngách trong nhà. Chồm lên. Mặt nước sẫm dâng ngang cửa sổ. Thấy mình thật nhỏ nhoi, côicút...

Mùi rượu cognac tan chảy trong từng viên đá lạnh sóng sánh cốc. Gương mặt chợt hồng lên. Thân hình người đàn ông vạm vỡ trước mặt bỗng tan hoà vào biển. Như có một sức mạnh khổng lồ bóp nghẹt trong tim. Em chơi với. Con khát vừa ập tới. Hai bầu vú căng cứng chậuchội. Thoát ra ngoài. Chúng em làm tình. Chậm rãi. Mạnh bạo. Thiết tha. Cho đến lúc thuỷ triều xuống. Xuống...

Em về phòng mình lúc gần sáng. Lặng lạng. Bay bổng. Và đặc thăng như kẻ vừa hoàn thành một nhiệm vụ viễn vông nào đó. Báo thù? Ai? Hấn hay chính em? Cả hai? Thăng!

Mùi rượu hấn phả ra trong phòng trước lúc em đi đã được chiếc máy lạnh cỡ lớn lọc ra gần hết. Hấn vẫn say sưa giấc điệp. Chân tay nguênghàng. Tự tin như trái đất chỉ có duy nhất một ông chủ. Hấn là ông chủ? Hấn thế rồi. Mời nhiều người xuống thành phố ven biển này dự những cuộc họp. Chuẩn bị cho một dự án. Không biết lớn hay nhỏ. Đã kéo dài gần một năm. Hấn mang em đi. Đều đặn hàng tuần. Lúc đầu, em vẫn tưởng tượng ra một cuộc tình vụng trộm. Phiêu lưu. Nồng nàn. Lứa tuổi của hấn mách bảo em như vậy. Đàn ông ở vào lứa tuổi ấy nếu có vợ gần tuổi, ai cũng biết họ chỉ còn mang ý nghĩa là bố mẹ của một đàn con chung. Nếu vợ hấn còn ở trạc tuổi em? Hấn chưa cần đến em làm gì. Thế là tưởng tượng. Là hảo huyền...

Nhưng em đã nhầm.

Một người tài ba như hấn trong lĩnh vực kinh doanh không bao giờ mắc vào lưới tình một cách đắm say, mê muội. Nghệ sĩ có thể. Công chức có thể. Lãnh đạo có thể. Nông dân có thể. Công nhân rất dễ. Học sinh rất nóng bỏng vội vàng.

Doanh nhân thì không! Khánh vừa tiết lộ với em điều này. Ban nãy. Trên giường...

Lão ấy chẳng bao giờ nhậu nhẹt hát xướng với bọn anh. Tiền thì có thể lão đưa cho cả mớ. Các chú cứ đi. Lão xóc mạnh chiếc cặp da dày cộp luôn mang bên mình. Lóc nhóc toàn thuốc bên trong. Đó là từ ngày chưa có em!

Em không biết nên buồn hay nên vui? Nhầm thì đã rõ. Có em, nào ai dám rủ rê mời mọc? Hấn cũng chẳng bao giờ còn phải xóc những viên thuốc chỉ để xóc trong cặp. Tiền cũng không phải cho ai. Đưa trước mặt em chẳng ai dám lấy. Đàn ông thường tỏ ra lịch sự. Trước mặt đàn bà thôi cũng là...

Nhưng lại thấy thương. Hấn đối xử với em cực kì tử tế, tôn trọng. Và trên giường? Cũng chưa đến nỗi nào. Em là thuốc? Là liệu pháp? Là gì đi nữa thì cũng chữa chạy được đám người quanh hấn. Hình như hấn biết ơn?

Hấn vất vả hơn Khánh rất nhiều. Tự làm, tự lo. Không như Khánh là cán bộ nhà nước có quyền. Quanh năm suốt tháng chỉ phải đi dự những cuộc họp mà nội dung chính luôn là ăn nhậu. Hát hò. Và ngâm cả thơ? Bồi dưỡng nhiều. Rất khoẻ. Sau “hiệp” thứ hai vẫn còn đòi “bù giờ” thêm mười phút...

Đàn ông toan tính lo âu nhiều, chuyện ái ân cũng trở nên bạc nhược. Có thể nó cũng nằm trong một toan tính? Chuyện này em biết. Đàn ông có nhiều toan tính. Mỗi người một cách. Nhưng có cùng một kết quả. Làm cho đàn bà phát chán.

Chán một người đàn ông thì làm thế nào? Tìm một người đàn ông khác. Không bằng người đàn ông cũ? Hay là hơn? Lúc tìm được biết đâu họ lại chẳng chán mình mất rồi. Vòng quanh. Rượt đuổi. Hợp. Tan. Thời của đàn bà ngắn hơn. Đành chịu. Mà cũng không chịu. Thỉnh thoảng...

Em ân hận. Vẻ mặt đắc thắng tàn nhẫn của mình vừa rồi có vẻ như ngu ngốc, bạc bẽo. Nhẹ nhàng kéo chăn. Em nằm xuống bên hấn. Bàn tay ân cần ve vuốt. Từ cằm. Xuống ngực. Xuống bụng. Xuống mả...

Hắn giết mình quay sang. Nhập cuộc...

9-2007